

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIZ UKUZA GİTTİ

AZİZ NESİN

GIRGIR

MİM UYKUSUZ

SENDİRALI İNŞAAT İNŞAATİ

antey.org

ULAN BEN SENİ
YEMEZ MİYİM...

**KIZ UCUZA GİTTİ
AZİZ NESİN**

UTANMADIN MI KIZI BEŞ
YÜZ KİŞİYE SATMAYA?

NEDEN UTANAYIM? BEN
ONA AĞIRLIĞIYI
ALTIN DÖKTÜM!

ULAN BEN DE
SENİ CİĞARA KÂA
DINA ÇEVİRMEZ-
MİYİM...

Veralan köyündenim. Bizim Veralan köyü, ilçeye yayan dört saat çeker. Bizim köyde, oimaz olsun, Göçmen Sabri derler biri var. Göçmen, denir ya, biz doğduğumuzda • köydeydi. Lâkaba oskiden beri Göçmen diye kalmış.

Göçmen Sabri'nin, Resmîye diye bir kızı var. Bu Resmîye yedi-sekiz yaşlarındayken anasıkadın öldü. Ben de • sıra on beşinde var yokum. Göçmen Sabri yenden evlenerek istediysede köyde hiç bir kızı varmadı buna. Ka-

namı aklıktan öldürdü diye, adı çıkmış bir kere. Göçmen Sabri de kızmış bu dedikoduya, duyduğumuza göre bir gün kahvede.

- Ulan, demiş, bu köyü karısıyla, kızıyla tapom altına geçirmezsem bana da Göçmen Sabri demesinler.

Bunun üzerine kahvedekiler Göçmen'i Yatırbel'in dönemecine kadar kovalamışlar. Bana kalsa, bilerekten tutmamışlar. Tutsalar, leşini sarmak gerek. Onun için, korkutup bırakmışlar.

Göçmen Sabri, bir gün Resmîye'yi elinden tutmuş, yayan yapıldak kasabaya götürmüş. Eşeği yok, atı yok, itti yok. .. Bir boynu bükük Göçmen Sabri, Resmîye'yi de görse, - kaçan gibi bir şey, boynu çöpten ince. ..

Sabri, döndüğün bir başına gel-di köye. Bir de duyduk, beş yüz liraya kızı bir memura evlâlık vermiş.

- Ulan utanmadın mı beş yüz liraya kızı satmaya? diyorlar.

- Neden utanacağım, diyor,

ben onu bu boya getiresiye ağır - lığınca altın döktüm.

İtin zoruna bak. Ulan sen altın - ın dışında gördün mü? .. Cebine beş yüzü koyunca kabardı da kabardı. Daha önüne durulmaz oldu. Eskiden ona varmak istemeyen dul karılar yolunu gözler öldüler. Herif bir "Hee" dese, beş kırı bir - den döşekine varacak.

Aradan bir zaman geçti. Bir de baktık Göçmen, Resmîye'nin elinden tutmuş, köye geri getirdi. Köylük yer, çabuk duyulur. O me -

mur başka bir yere tâyin olunmuş. Göçmen Sabri de bunu kollamış.

- Yavrumu verin. Et tırnaktan ayrılmaz. Ben kızımı, burada kalacakmışın diye size emanet bırakmıştım... diye memurun başına tebelles olmuş.

Memur,

- Beş yüzü geri ver, kızımı al, demiş...

Adam sonunda yüze de razı olmuş ya, Göçmen Sabri,

- Kızımı kaçırıyolar, yeti -

şin! .. diye bağırıp sesini candarına komutanına dek duyurmuş. Çok geçmeden, Resmîye'yi bu sefer ilçede başka birine sekiz yüz liraya evlatlık satın almışlar.

- Ulan bu köyü kimlikle almazsam, bana da Göçmen Sabri demesinler, .. diye bağırıyor.

Eski Göçmen Sabri değil ki, kovalasınlar. Herifin bir cebinde beş yüz, bir cebinde sekiz yüz lira...

"Cığırımın parçası, gözbebe-

şimin yavrumu dövüyorlar," diye şikâyet edip, oradan da kızığı almış, başka birine bin liraya vermiş. Göçmen Sabri bu alış-veriş birkaç kere yapınca, artık ilçede yutturamamış, kızı vilâyete götürüp, bin beş yüz liraya bir çocuklaştırmamış vermiş.

- Utanamız mı? diyorlar.

- Utanacak ne var, ben onun ağırlığına altın döktüm, diyor.

Bunu söyleyip cebinden desteyle paraları çıkarıp sayıyor,

sonra kalveel Zihni'ye soruyor:

- Heğri, benim borcum ne?

- İki kalveyle üç çay. Göçmen emiri.

Göçmen desteden çektiği bütün yüzlüğü uzatıyor:

- Borzğun var mı heğri?

Vilâyetteki memur İstanbul'a tâyin olmaz mı... Göçmen Sabri bunu duyup yetiçesiyle, Resmîye'yi birlikte alır İstanbul'a giderler.

Sabri doğrudur:

- Et tiraktan ayrılmaz.. Ben onu bu yağa getiresiye...

Arkalarından kaftı, o da istanbul'a gitti. Çok geçmeden bir başına geri döndü.

- Kız nerede?

Göçemde ses yok ama, sesi daha bir kalınlaşmış, cehinden bütün beş yüz lirayı çıkarıp kahveyle sesleniyor:

- Hehri, benim kaç kahve borcum var? Beş yüz lira bozucu var mı hehri?

Göçmen Sabri'ye her ay İstanbul'dan postayla iki yüz lira

gelmeye başladı. Yahu, bizim Versalan'da ayda iki yüz lira ne demek?

Bir karış toprak, bir tek da - var da almıyor. Köyün yaşlıları ona eskisi gibi, "Ulan Göçmen" diyorlar. "Bre Sabri oğlum" diyorlar. Akıl veren vorene:

- Bre Sabri oğlum, paralar - dan bir yerden birkaç evlek toprak al.

Göçmen Sabri,

- Sizin var da n'olmuş yani, diyor, hanginizin cehinden iki yüz kayme çıkar?

- Bre kardeşim, Sabri, mal al davar al...

- Sizin var da n'olmuş yani, hanginizin...

Sonra küh güler, k,

- Bekleyin hele diyor, ilim da varlar, mallar, tarlalar, benim o - lacak...

Ben askere gittim, döndüm ki Resmîye köyde. Velâkin birader o aşka Resmîye gitmiş de yerine resim gibi bir kız gelmiş.. Allah Allah... Ulan, belâ mısın, Afet misin, salgın mısın, yangın mısın, sel misin, deprem misin,

bey gâvurun kızı... Yahu bir u - zaktan baktı mı, adamı yıldırım çarpmış gibi yere yığıyor be.

- Ben bu kızı ele koymam, tövbe...

- Sen avacımı yala, dediler.. Göçmen onu çoktan Numan Ağa'nın oğlu Bekir'e sattı bile. Bekir kızın her yağına bir koyun hesabıyla on yedi koyun verip kızını ka - pıttı bile. Yokunda düğünleri o - lacak...

Göçmen Sabri, "Koyunların her birini yüz yirmişer liradan sattım, parasını da bir tamam al -

dım'diye Numan Ağa'nın elinden bir de senet almamış mı!..

- Aman baba, bu Resmiye ele giderse, dâhi ben bu köyde duramam...

Babam gider Göçmene.

- Bre kardeşlik, deri, biz bu Resmiye'nin her bir yaşına, bir koyun verdikten başka, senin için de ayrıca bir öküz feda ederiz. Sen gel, Resmiye'yi Numan'ın Bekir'e vermekten cay, bizim oğluna ver.

Göçmen Sabri.

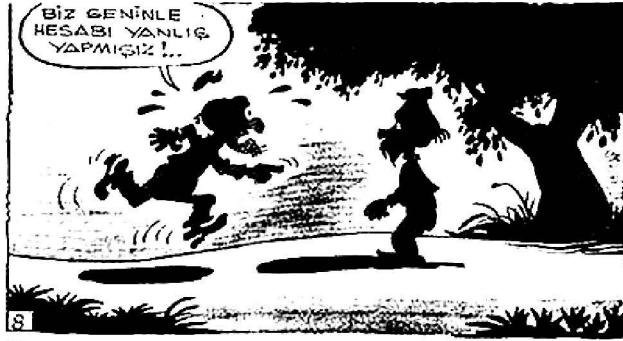
- İdare etmez, ben onu bu bo-

ya getiresiye ağırlığına alın dükküm... der..

Babam kızar.

- Bre kardeşim, Numan Ağa'ya idare ediyor da, bize gelince mi idare etmez. Senin için bir öküzü de gözden çıkardık işte...

Otururlar pazarlığa. Tutacağı vur yukarı, Resmiye'nin her bir ayına bir koyun vermek şartıyla uyusurlar. Resmiye'nin kafta kâğıdını kasabaya götürüp, kaç aylık olduğunu hesaplatırlar.. Resmiye iki yüz dokuz aylık çıkar.

Gelgelelim, bizde topu top - lami kırk koyun var.. Başladık, köyden parayla koyun toplamaya. Koyun yüz yirmiden yüz elli liraya fırladı. Neyse biz iki yüz dokuz koyunu, seçmece toplayıp Göçmen Sabri'ye verdik. Bir de babamdan "Her biri yüz altmış liradan iki yüz dokuz koyun ve üç bin liraya bir adet öküzü Göçmen Sabri'ye sattım ve bir tammam paramı teslim aldım" diye bir de senet aldı.

Biz düğünün hazırlığına başladık. Demeye kalmadı, bu Göç-

men Sabri denen alçak geldi, babama,

- Biz seninle pazarlığı yanlış yapmışız, dedi.

- Neden?

- Kızın yaşını yanlış hesaplamışız. Ben gidip ilçede nüfus memurluğundan sordum. Resmiye on yedi değil, yirmi iki yaşında. Hesapladım: Sen bana iki yüz altmış sekiz koyun vermiymişsin. Beni kandırmışsın. Daha onun bana elli dokuz koyun borcun var.

Ya elli dokuz koyun daha verir Resmiye'yi alırsın, ya da bu işten dönersin.

- Yahu, nasıl olur, bizim oğlan yirmi ikisinde... Yeni döndü askerden. Bizim oğlan doğduğunda sen daha evlenmemiştin.

- Hesap şaşmaz. Ben onu bu yaşa getiresiye ağırlığına alırsam döktüm efendi. Daha aşağısı kurtarmaz.

İş anlaşıldı. Resmiye'yi alacağız diye duyunca bunlar Numan Ağa ile birlik olup, iki yalancı ta-

nuk uydurarak, Resmiye'nin yarısını mahkemeden büyütmüşler. Numan Ağa ile karısı da yalancı tanık...

Babam, bana.

- Oğul, dedi, bunlar köyde de var, sığır bırakmaz alırlar, gel biz bu işten cayalım.

Caymamak ne olacak... Bizde ne davar kaldı, ne para... Ocağımızı söndürecekler. Parayla satmak diye senet de verdiklerimizden, koyunları geri alamıyoruz. Numan Ağa, Resmiye'nin nüfusta-

ki yaşımdır her bir ayına bir koyun hesabıyla iki yüz altmış sekiz koyunu vermişse de bu sefer de araya muhtarın oğlu girdi.

Muhtarın oğlu,

- Ben, demiş, Resmiye'nin her haftasına bir koyun veririm. Kasabaya gidip hesaplatmışlar, bin yetmiş şu kadar koyun ediyor. Ulan bu kadar koyun köyde bile yok.

- Yetişmezse, yedi koyun yerine bir sığır...

Muhtar bunların hepsini verdi. Bütün köy, muhtara kızıyor. Bir

kun Numan Ağa bacasına geldi.

- Yahu, dedi, bu kıza yazık oluyor. Sen iyisini bilirsın, bu kız bana kalsa yirmi beşinde olacak, Zavalının hakkını yiyorlar.

Babam,

- Senin yanışın var Numan Ağa, dedi, yirmi beş değil, yirmi sekiz olacak. İyisini bizim karı bilir, ona soralım.

Anama sordular. Anam,

- Sizle yanışımız var, dedi. Resmiye ile benim aramda onyaz var yok. Resmiye otuzundadır.

Hep birden Göçmen Sabri'ye

gittiler.

- Aman heğri, bu Resmiye ök-süz bir kız. Küçük bir tenecik ök-süzü. Yazık değil mi, hakır- yen- sin. . . Otuz yaşında olacak bu kız.

Göçmen Sabri,

- Öyledir, dedi, daha bile bu- yuktur ya, biz nüfusa küçük yaz- ırmışız.

- Yahu, ök-süze günah. Gel şu yaşıtlığı düzeltelim.

Babamla Numan Ağa tanık o- lup, Resmiye'nin yaşını otuz yap- tırdılar. Otuz yaş demek, her haf- tamna bir koyundan bin altı yüz

koyun eder. Versin de muhtar, kı- zı oğluna alsın bakalım. . İster- se alsın, kendi bilir. Doğru doğru, dosdoğru, bu Resmiye benim a- namdan da yaşlı değil mi yani. . .

Derken araya Gedikoğlu İbra- him girdi. İbrahim'in babası yeni ölmüş, dünyasını tarlası Gedikoğ- lu'na kalmış. Gider Göçmen Sab- ri'ye,

- Sen, der, onu bunu bırak, se- nin davar dediğin, süğür dediğin nedir ki. . . Ben Resmiye'nin her bir ayına bir dönüm tarla veririm Var mı bir diyecöğün. . .

12

Göçmen,

- Kurtarmaz, der, ben onu bu yaşa getirdiyo ağırlığına alın döktüm.

Resmiye'nin her bir ayına bir dönüm tarla üzeründen kest- eştirler.

İş kumara bindi kardışım. Bir koro baştan pazarlığa girip, za- rar otmışsin. Zararını çıkarmak için herkes poy sürüyor. Babam,

- İş tarlaya bindiyye biz de varız, dedi.

Babam Göçmen Sabri'yo gider.

- Yahu, der, sen bu parmak ka-

dar kızı otuz yaşında yaptın, a- yıptır. Böyle gidersen, kızın son- den yaşlı olacak. Gel sen, Res- miye'nin her yazına her güzü- ne bir dönüm tarla verip, kızı bi- zim oğlana alalım.

Bunu duyar da öbürleri durur mu? Numan Ağa, otuz yaş üze- rinden yazına güzüne birer dö- nüm hesabıyla, altmış dönüm tar- lanın tapusunu Göçmen Sabri'nin üstüne yapar.

RESMİYENİN KİLOSU-
NA YETMİŞ BEŞ LİRA
VERİRİM!..

DUR BE CİVANIM...
ANNAŞACAĞIZ GALİBA
GENİNLEN!..

DÖRDÜNCÜ GÜN

151

Köyde herkes birbirinodargın
Bir Göçmenle konuşuyoruz. Böy-
le giderse Göçmen Sabri, köyde
davar, ağız bırakmadığı gibi,
kimsenin tarla ney de koymaya
cak. Tüm köyün üstüne oturup,
biz yardımumuzdan edeceğiz.

Resmiye'nin namı yürümüş bi-
rader, kasabayı, vilâyeti tutmuş.
Kasabadan bezez Nuri Bey'in oğ-
lu geldi,

-Ben, dedi, Resmiye'yi her
bir kilosuna yetmiş beş lira ve-
rir alırım.

İkten hesaplayamadık kardo-
ğım. Bizim kilo hesabına aklımız
erer mi? Harif tüccar oğlu oldu-
ğundan, tartıyı, okkayı iyi bili-
yor. Kilosuna yetmiş beş lirayı
biz çekildik. Resmiye'yi kanta-
ra vurdular, fakara kırk sekiz ki-
lo gelmez mi? Tuu...kırk sekiz
kilo, yetmiş beş liradan, oder
üç bin altı yüz lira...Yahu Res-
miye, bir sağmal inek parasına
gidecek...Davar olarak, tarla
mal olarak, biz bundan daha ço-
ğunu verdik do kızı alamadık.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://raptory.org>

KIZIN HAKKINI YİYORSUN ASLA-
NIM. BU KANTAR BOZUK!

Gördün mü şu kasabalı aklını sen.

Muhtar,

-Olmaz, dedi bu kantar bozuk.

Bozez Nuri'nin oğlu,

-Neden? diye sordu.

-Neden olacak, belli birşey iş-
te...Bir köyün bir Resmiye'sini
üç bin altı yüz liralık gettiren kan-
tar doğru olur mu ulan? Sen bu
Veralanlıları enayi mi bolledin...

Oğlanı boğacağız. Bunun üze-
rine.

-Pekdy, dedi, İki kilo da ben-
den gitsin de yuvarlak hesap olli

kilo diyelim, var mı bir diyeceği-
niz.

Babam,

-Razı değiliz, dedi.

Bozez Nuri'nin oğlu,

-Dediğiniz olsun, dedi, doğru
tartan bir kantar olsaydı bu Res-
miye kaç kilo çekerd, siz söyle-
yin. Ama elinizi vicdanınıza ko-
yun.

Herkes birbirine baktı. Muht-
tar.

-En azından bu kez yüz kilo

BU KIZ YÜZ KİLO
GEKMEZ Mİ
LAN GÖÇMEN?

VALLA, BANA
KALIRSA YÜZELLİ
OKKA GEKER!

da mı çekmez be... dedi.

Babam,

-Bize söz düşmez, dedi, kızın babası burda. Kızının kaç kilo çektiğini o kantardan iyi bilir, kendi söylesin...

Göçmen Sabri şöyle bir durup düşündü.

-Yüz elli kilo rahat var, dedi, fazlası var ekşiği yok...

Nuri,

-Olsun, dedi, sizin akıl kantar daha doğru olsun...

Bir hesaba vardular, yüzelli kilo üstünden Resmîye onbir bin ikiyüzelli lira tuttu. Oğlan paraları saydı. Hesabı bir daha yaptılar. Gene öyle. Yere yüzelli tane, taş sayıp koydular. Nuri, her taşın önüne yetmişbeşer liraharaklı. Hesap gene öyle...

Göçmen Sabri düşünüyör:

-Yahu varı ikiyüz ildodeseymişiz be... Bu para, bunun harcına borcunu kurtaramaz. Yüzelli kilo kaz yetiştirmek kolay mı?

YESENE BE DOMUZUN KIZI...
HIÇ OLMAZSA İKİ YÜZ OKKA
GELMELİSİN!

Orhun ağırlığına ben alırsam dök - tilm.

Bezoz'un oğlu dönüp gitti. Ay başına düğün olup kızı da götür - cekk.

Resmîye'nin yaşını büyütmek kolay, iki tanık işi... Kilosu artmaz ki, kantar işi birader. Ulan bir ağır bile üçyüz kilo gelmez, ne diyecektik... Göçmen Sabri ha babam kızı besliyor ki, yüzelli kilodan ağır çeksin de pazar - luktan dönsün. Kızı tartıyorlar.

şişmanlayacağına zavıflıyor. Kırk yedi, kırk altı... Babası...

-Ye ulan namussuz, diye kızı döğür durur.

Resmîye bir sopa yer, bir yemek yer. Kız beş kilo yiyor, tar - tılınca altı kilo eksik geliyor. Yoksa bu kantar gerçekten bozukmu?

Derkon iş anlaşıldı. Bu muhtarın namussuz katışı var ya,

-Ye kızım, iş kızım... diye Resmîye'ye boyuna İngiliz tuzu tırtırtmış...

İç şu balıkçıya da şımar-
la kazım... der, dayarmış bint-
yağını.

Uçkuru elinde, kızın içi gidi-
yor. Beş kilo yersa, altı kilo çı-
kıyor. Muhtarın niyeti bağkay-
mıs. Biz ha babam Resmîye'nin
kilosunu araba duralım, kızın fi-
yatını artırmak aklımıza gelmez.
Bu alçak muhtar,

-Ben Resmîye'nin kilosuna
beş yüz lira veririm, demez mi..
Yotmış beş lira nerde, beş
yüz lira nerde? Karım, Resmî-
ye'yi zayıflatıp zayıflatıp on ki-

loya düşürsün, kilosu beş yüz-
den beş bin liraya kıza kapata-
caklar.

-Kilosu beş yüze bende, diyor,
yalnız şehre götürüp oczanada
tathracacağız.

Biz bu pazarlıktayken şehir-
den üç kişi geldi.

-Duyduk, dediler. Verilene'-
da gellilik bir kız varmış, Gör-
meye geldik. Oğlunuza alacağız.
Kilosunu beş yüz vermişler. Biz
de bir görelim. Esemirse biz ki-
losuna yedi yüz, sarışınsa bin li-
ra veririz...

Resmîye'yi gösterdiler. Ho-
rifler,

-Eser, dedi.

Yahu, bu kızın neresi eser?
Eser diye bizim Arap Selim'e
denir. Resmîye, ayvadan sarı bir
kız.

Hepimiz Resmîye uğruna yar-
dığımızdan, hiç de değilse kız pa-
hı gitsin de biz de hancımızı ala-
lım diye,

-Bu kız sarışın... dedik.

Eserdi, sarışınca derken,
ikiisi ortan kumral üstünde, ki-
losu dokuz yüz lıradan uyuştu.

Bu safer babam,

-Kantarlar bozuk olduğun-
dan kilo hesabına aklım ermiyor,
dedi.

Babam,

-İyi, dedi, öyleyse kız bizde,
Resmîye'nin her ayına iki yüz el-
li lira verdik gitti, oldu mu? Ve-
rin kız. Yabancıya gitmesin...
Şu babamda ki akla bak sen...

Göçmen Sabri,

-Ay işi karışık, dedi, gün ü-
zerine konuşalım.

Şehirden gelenler,

-Olun, dediler, gülmene is-

lorala?
Göçmen Sabri ne desin, nede-
so az...

-Siz ne verirsiniz? dedi.
-Yağının her günü için eli kuruş, namı?

-İ-i-h...
-Çarım, son de bişey söyle..
Pazarlık bu... Darıma!

Al aşağı vur yukarı, hergünü-
ne bir lira hesabıyla Resmîye'yi
on bin sekiz yüz liraya aldılar.
Ertesi sabah kız Verutan'dan gö-
türecekler. İçim yanıyor cayırca-
yır. Babama gittim. Babam.

-Burak oğlum, dedi, bu kız
bu köyden gitmezse, hepimiz ku-
ru ekneğe muhtaç olup biz köyden
gideceğiz.

Geco, muhtarın oğlu geldi,
-Arkadaş, dedi, şimdiyoduk
olan oldu. Şimdi el ate verelim,
bu kız bizi yakıt bitirdi. Davar,
mal, tarla hep olden gitti kızın
yüzünden. Ne sana yar oldu, ne
bana... Bu kız dünya yüzüne bir
belâ gelmiş. Gel biz bu kızı öldü-
relim de bir sevap işleyelim.

-Aman arkadaş, bu seväba sen
bir başına işleene... Seväbi da-

ha çok otur...
-Sana gelişim, kıdmtz öldü-
rürsek, ceza diye bölüğüdür. Ya-
rıa senin, yarısı benim.

-İyi akal. Bu köyde Resmî-
ye'yi öldürecek yirmi delikanlı
çıkamaz mı? Hâkim yirmi yıl ma-
pusluk verse, adam başına birer
yıl düşer.

Valdî de yok, sabahı gidecek-
ler. Biz o gece otuz altı kişi olduk.
Çifteleri, mavzerleri alıp, me-
zarlık içine pusuya yattık. Bekle-
riz, bekleriz, gelen yok... Üçten

oldu. Bir de büyüldük, Resmîye-
yi akşamdan alıp gitmişler.

Resmîye'den bir zaman ha-
ber gelmedi. Göçmen Sabri,
-Vah kızm, vah kızm, ucuz
gitti kızm... diye dövünür durur.

Neden sonra İstanbul'dan bir
hemşeriden haber aldık. Resmî-
ye'yi vurmuşlar. Zavallı Göçmen
ne ağladı, ne ağladı.

-Kız ucuz gitti, kız ucuz gitti-
ti... diye diye yandı durdu.

SON